

Cartea lui Daniel - Numărul patru

Firul cu plumb

Jeff Pippenger

2023-11-27

Ne adresăm celor „șapte vremi” din Leviticul douăzeci și șase, așa cum sunt reprezentate în cartea lui Daniel. Facem aceasta deoarece una dintre caracteristicile profetice ale celor „șapte vremi” este aceea că reprezintă „piatra de poticnire” pe care zidarii au lepădat-o. Definesc piatra de poticnire, așa cum este reprezentată în Scripturi, ca fiind un adevăr care poate fi văzut, dar nu este văzut. Pentru cei care o văd, ea este prețioasă, dar pentru cei care nu o văd, ea nu este doar lucrul de care se poticnesc, ci este piatra care îi sfărâmă în pulbere.

Când Hristos a prezentat piatra pe care zidarii au lepădat-o, El a arătat că piatra din capul unghiului avea să devină „capul” unghiului. Mesajul pietrei lepădate în Scripturi are întotdeauna de-a face cu faptul că Dumnezeu trece pe lângă un fost popor al legământului, în timp ce, în același timp, Dumnezeu intră în legământ cu un popor care mai înainte nu fusese poporul lui Dumnezeu.

Yesus berkata kepada mereka, “Belum pernahkah kamu membaca dalam Kitab Suci: Batu yang dibuang oleh tukang-tukang bangunan telah menjadi batu penjuru; hal itu berasal dari Tuhan, dan itu ajaib di mata kita? Sebab itu Aku berkata kepadamu, Kerajaan Allah akan diambil daripadamu dan akan diberikan kepada suatu bangsa yang menghasilkan buah-buahnya. Dan barangsiapa jatuh ke atas batu ini, ia akan diremukkan; tetapi barangsiapa ditimpa batu ini, ia akan dihancurkannya sampai lumat.” Matius 21:42–44.

Prima „profeție de timp” la care William Miller a fost călăuzit de îngerii sfinți a fost „cele șapte vremi” din Leviticul douăzeci și șase. Adventismul laodicean a început procesul de dărâmare a adevărilor fundamentale pe care Domnul le-a așezat prin slujirea lui Miller, respingând chiar cea dintâi dintre descoperirile lui Miller. Desigur, orice ilustrare profetică a unei temelii sacre este o ilustrare a lui Hristos, care este „Piatra”; astfel, respingerea „celor șapte vremi” în 1863 nu identifică doar începutul procesului de respingere a adevărilor fundamentale, ci reprezintă o respingere a lui Hristos. Așa cum în mărturia lui Hristos despre piatra lepădată, și Petru arată că una dintre profețiile legate de piatra temeliei este că ea avea să devină, în cele din urmă, „capul unghiului”.

De aceea este cuprins și în Scriptură: „Iată, pun în Sion o piatră din capul unghiului, aleasă, prețioasă; și cine crede în El nu va fi dat de rușine.” Așadar, pentru voi, care credeți, El este prețios; dar pentru cei neascultători, „piatra pe care au lepădat-o zidarii a ajuns să fie pusă în capul unghiului” și „o piatră de poticnire și o stâncă de cădere”, pentru cei ce se poticnesc de cuvânt, fiind neascultători; la aceasta au și fost rânduți. Dar voi sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți virtuțile Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată; voi, care odinioară nu erați un popor, dar acum sunteți poporul lui Dumnezeu; care nu căpătaserăți îndurare, dar acum ați căpătat îndurare. 1 Petru 2:6–8.

Piatra de temelie de la începutul adventismului devine capul unghiului. Isaia este în acord cu Hristos și cu Petru, iar Isaia folosește piatra de temelie pentru a reprezenta un popor legământal care este trecut cu vederea în favoarea unui nou popor al legământului. În mărturia sa, el reprezintă o categorie care a făcut un legământ cu moartea și care a primit o minciună. Minciuna pe care o primesc este minciuna pe care Pavel o identifică drept aceea care aduce o lucrare de rătăcire puternică asupra acelor care fac un legământ cu moartea, pentru că n-au primit dragostea adevărului.

Așadar, ascultați cuvântul Domnului, voi, oameni batjocoritori, care stăpâniți peste acest popor care este în Ierusalim. Pentru că ați zis: „Am făcut un legământ cu moartea și suntem în învoială cu Locuința morților; când va trece urgia năvalnică, nu va ajunge până la noi; căci ne-am făcut din minciună un adăpost și ne-am ascuns sub falsitate.” De aceea, așa vorbește Domnul Dumnezeu: „Iată, pun în Sion drept temelie o piatră, o piatră încercată, o piatră din capul unghiului, prețioasă, o temelie sigură: cel ce crede nu se va grăbi. Voi pune judecata drept măsură și dreptatea drept fir cu plumb; grindina va mătura adăpostul minciunii, iar apele vor îneca locul de ascunziș. Legământul vostru cu moartea va fi desființat și învoiala voastră cu Locuința morților nu va dăinui; când va trece urgia năvalnică, veți fi zdrobiți de ea.” Isaia 28:14–18.

„Cele șapte vremi” au fost ascunse sub neadevăruri, iar când Dumnezeu va trece pe lângă fostul Său popor al legământului și va intra în legământ cu cei o sută patruzeci și patru de mii, piatra care odinioară era piatra din capul unghiului lepădată se va înălța spre a fi „capul” unghiului. Pentru cei care înțeleg acest adevăr, ea este prețioasă, iar pentru cei care nu-l înțeleg, piatra care ajunge capul unghiului nu numai că îi zdrobește, ci, în mod metaforic, devine și piatra lor funerară.

În cartea lui Daniel, la capitolul opt și versetul nouăsprezece, găsim „sfârșitul de pe urmă” al mâniei, identificând astfel faptul că trebuie să existe și un „prim sfârșit” al mâniei. Perioada de timp de la 677 î.Hr. până la 22 octombrie 1844 reprezintă perioada de timp în care sanctuarul (și oastea) aveau să fie călcate în picioare. Dar papalitatea urma să propășească până când mânia avea să fie împlinită, potrivit cu Daniel, capitolul unsprezece, versetul treizeci și șase. Dacă sfârșitul mâniei din capitolul opt reprezintă sfârșitul unei perioade de timp, atunci sfârșitul mâniei din capitolul unsprezece reprezintă, de asemenea, sfârșitul unei perioade de timp. Aceasta este ceea ce învață limpede Biblia, deși acest adevăr a fost acoperit cu minciuni de către cei care au încheiat un legământ cu moartea.

Sfârșitul ambelor indignări reprezintă sfârșitul unei perioade identice de timp, căci amândouă au fost o împlinire a aceluiași blestem de două mii cinci sute douăzeci de ani de împrăștiere, robie și sclavie. Împărăția de nord a suferit mai întâi împrăștierea, robia și sclavia celor „șapte vremi”, când, în anul 723 î.Hr., împăratul Asiriei i-a dus în captivitate. Împărăția de sud a suferit aceeași soartă în anul 677 î.Hr. Ieremia confirmă acest fapt.

Israeli ni nk'intama yatajwe hirya no hino; intare ni zo zamwirukanye: ubanza umwami wa Ashuri ni we wamuriye; kandi ku iherezo uyu Nebukadinezari umwami wa Babuloni yamennye amagufa ye. Yeremiya 50:17.

Ieremia identifică o judecată progresivă. Asirienii îndepărtează împărăția de nord în 723 î.Hr., apoi îl duc pe Manase la Babilon, cetatea lor de scaun, în 677 î.Hr. Apoi Nebucadnețar îl ia pe Ioiachim, marcând astfel începutul celor șaptezeci de ani ai robiei în 606 î.Hr. Apoi Nebucadnețar îl ia pe Zedechia și distruge Ierusalimul în 586 î.Hr.

ອານາຈັກຝ່າຍໃຕ້ໄດ້ຖືກເຕືອນວ່າ ພວກເຂົາຈະປະສົບຊະຕາກຳດຽວກັນກັບອານາຈັກຝ່າຍເໜືອ
ຖ້າຫາກພວກເຂົາຍັງຄົງດຶກດ້ານຢູ່ໃນການກະບົດຂອງຕົນ.

ການພິພາກສາທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນແກ່ອານາຈັກຝ່າຍເໜືອນັ້ນ ຈະຖືກນຳມາໃຫ້ສຳເລັດແກ່ອານາຈັກຝ່າຍໃຕ້ດ້ວຍ,
ແລະສັນຍະລັກຂອງການພິພາກສານັ້ນຄືເສັ້ນໜຶ່ງທີ່ຈະຖືກຂັງອອກເໜືອຢູ່ດາ. ໃນຄຳພະຍານຂອງອີຊາຢາ
ມັນເປັນພງ “ເສັ້ນ” ເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ໃນຂໍ້ອາມຕ໌ໂບນີ “ເສັ້ນ” ນັ້ນແມ່ນ “ເສັ້ນຂອງຊາມາເອຍ.”

De aceea, așa zice Domnul Dumnezeuul lui Israel: Iată, voi aduce peste Ierusalim și peste Iuda un asemenea rău, încât amândouă urechile oricui va auzi despre el vor țiuia. Și voi întinde peste Ierusalim funia Samariei și firul cu plumb al casei lui Ahab; și voi șterge Ierusalimul cum șterge un om un blid, ștergându-l și întorcându-l cu fața în jos. Și voi părăsi rămășița moștenirii Mele și o voi da în mâna vrăjmașilor ei; și ea va ajunge pradă și jaf pentru toți vrăjmașii ei; pentru că au făcut ceea ce este rău înaintea ochilor Mei și M-au mâniat din ziua în care părinții lor au ieșit din Egipt și până în ziua aceasta. 2 Regi 21:12–15.

Muri ayo magambo y'ubuhanuzi tumaze kuvuga harimo imvugo ebyiri z'ubuhanuzi zigomba kwitabwaho. Iya mbere ni ugutigita kw'amatwi, indi na yo ni urusenyi. Muri iyo mirongo kandi, umurongo wa Samariya ugaragazwa ko ari wo rusenyi rw'inzu ya Ahabu. Umurongo n'urusenyi ni ibikoresho by'urubanza, bikoreshwa mu gikorwa cyo kubaka. Muri iyo mirongo, bigaragaza ko urubanza rumwe rwashyizwe ku bwami bwo mu majyaruguru, rugereranywa na Samariya n'inzu ya Ahabu, ari rwo rwari kuzazanwa kuri Yuda na Yerusalemu. Igihe uwo muburo watangwaga, ubwami bwo mu majyaruguru bwa Isirayeli bwari bwaramaze guterwa, kuneshwa, kurimburwa no kujyanwa mu bunyage. Ubutumwa bw'urubanza rw'Imana butera ugutigita kw'amatwi kw'abumva uwo muburo. Byombi, urusenyi n'ugutigita kw'amatwi, biboneka inshuro eshatu buri kimwe mu Byanditswe. Muri buri gihe, bigaragaza uburakari bw'Imana ku bwoko bwayo ubwayo.

Și Domnul a venit, a stat și a chemat ca și în celelalte dăți: „Samuel, Samuel!” Atunci Samuel a răspuns: „Vorbește, căci robul Tău ascultă.” Și Domnul i-a zis lui Samuel: „Iată, voi face în Israel un lucru la auzul căruia vor țiuia amândouă urechile oricui îl va auzi. În ziua aceea voi împlini împotriva lui Eli toate lucrurile pe care le-am rostit cu privire la casa lui; când voi începe, voi și sfârși.” 1 Samuel 3:10–12.

Surghiunarea casei lui Eli este profeția care ar face să țiuie amândouă urechile oricui ar auzi-o. Țiuitul urechilor, în vremea lui Samuel, simbolizează trecerea casei lui Eli. Împlinirea prezicerii date lui Samuel a fost surghiunarea casei lui Eli și statornicirea lui Samuel ca profet. Samuel reprezintă un popor care, după cum spune Petru, odinioară nu era poporul lui Dumnezeu, dar acum este, căci atunci când Samuel a fost statornicit ca profet, casa lui Eli a fost nimicită. Și Ieremia vestește o judecată împotriva conducerii Ierusalimului care face să țiuie urechile.

Și spune: Ascultați cuvântul Domnului, împărați ai lui Iuda și locuitori ai Ierusalimului! Așa vorbește Domnul oștirilor, Dumnezeuul lui Israel: Iată, voi aduce nenorocire asupra acestui loc,

și oricui va auzi despre ea îi vor țiuia urechile. Ieremia 19:3.

Toate cele trei referințe la urechi care țiuie sunt asociate cu un popor al legământului care a încheiat un legământ cu moartea și care, după aceea, este invadat, cucerit, nimicit, risipit și dus în robie. Țiuitul urechilor este un simbol al judecății indignării lui Dumnezeu, iar simbolul acelei judecăți este reprezentat, de asemenea, de trei ori în Scripturi, prin cuvântul „fir cu plumb”. L-am citit deja în 2 Împărați și în Isaia, dar mai există încă o altă referință la „firul cu plumb” în Scripturi, iar în acea referință cuvântul fir cu plumb este tradus dintr-un cuvânt ebraic diferit de cel din cele două referințe anterioare.

Și îngerul care vorbea cu mine a venit din nou și m-a trezit, cum este trezit un om din somnul lui, și mi-a zis: „Ce vezi?” Iar eu am spus: „M-am uitat și iată un sfeșnic cu totul de aur, cu un vas deasupra lui, și cele șapte candelere ale lui pe el, și șapte țevi pentru cele șapte candelere care sunt deasupra lui; și doi măslini lângă el, unul la dreapta vasului și celălalt la stânga lui.” Atunci am răspuns și i-am vorbit îngerului care vorbea cu mine, zicând: „Ce sunt acestea, domnul meu?” Atunci îngerul care vorbea cu mine mi-a răspuns și mi-a zis: „Nu știi ce sunt acestea?” Și eu am spus: „Nu, domnul meu.” Atunci el a răspuns și mi-a vorbit, zicând: „Acesta este cuvântul Domnului către Zorobabel, zicând: «Nu prin tărie, nici prin putere, ci prin Duhul Meu», zice Domnul oștirilor. Cine ești tu, munte mare? Înaintea lui Zorobabel vei deveni un loc neted; și el va scoate piatra din capul unghiului cu strigăte, zicând: «Har, har peste ea!»” Mai mult, cuvântul Domnului a venit la mine, zicând: „Mâinile lui Zorobabel au pus temelie acestei case; mâinile lui o vor și isprăvi; și vei cunoaște că Domnul oștirilor m-a trimis la voi. Căci cine a disprețuit ziua începuturilor mici? Căci ei se vor bucura și vor vedea firul cu plumb în mâna lui Zorobabel împreună cu aceia șapte; aceștia sunt ochii Domnului, care străbat tot pământul încoace și încolo.” Atunci am răspuns și i-am zis: „Ce sunt acești doi măslini de la dreapta sfeșnicului și de la stânga lui?” Și am răspuns din nou și i-am zis: „Ce sunt aceste două ramuri de măslin care, prin cele două țevi de aur, varsă din ele untdelemnul de aur?” Și el mi-a răspuns și mi-a zis: „Nu știi ce sunt acestea?” Și eu am spus: „Nu, domnul meu.” Atunci el a zis: „Aceștia sunt cei doi unși, care stau înaintea Domnului întregului pământ.” Zaharia 4:1–14.

Cuvântul tradus prin „fir cu plumb” în a doua carte a Împăraților și în Isaia douăzeci și opt este „mishqâl” și înseamnă o greutate. În ambele pasaje, la sfoară urma să fie adăugată o greutate (plumb). Greutatea este ceea ce se folosește într-o balanță și reprezintă judecata. Sfoara cu o greutate este o sfoară de judecată. Sfoara Samariei era perioada celor „șapte vremi”, adică două mii cinci sute douăzeci de ani. Aceeași perioadă de timp urma să fie așezată asupra împărăției de sud, care fusese adusă asupra împărăției de nord. Sfârșitul fiecărei sfuri este identificat în cartea lui Daniel fie ca sfârșitul ultimei indignări, fie ca sfârșitul primei indignări. Perioada este reprezentată în Daniel ca perioada în care Ierusalimul și oștirea urmau să fie călcate în picioare de cele două puteri pustiitoare, păgânismul și papalitatea. Ambele perioade aveau să înceapă atunci când cetățile lor de capitală respective aveau să fie invadate, cucerite, distruse, iar locuitorii lor duși în robie.

Dar în Zaharia, cuvântul „fir cu plumb” este alcătuit prin combinarea a două cuvinte ebraice. Primul cuvânt este „’eben”, și înseamnă „a zidi”, iar de asemenea înseamnă „o piatră”. El înseamnă „o piatră de zidire”. Acest cuvânt este apoi combinat cu termenul ebraic „bedîyl”, care înseamnă „a

despărți sau a separa”. „Firul cu plumb” din Zaharia este piatra pe care se zidește și care produce o separare și o împărțire. Împărțirea este între două clase de închinători: o clasă care se bucură când vede piatra, o face capul unghiului lor și zidește pe ea, și cealaltă care nu o vede, o leapădă, se poticnește de ea și, în cele din urmă, este zdrobită de ea, care atunci devine piatra lor de căpătâi sau piatra lor de mormânt. O clasă face un legământ cu viața, cealaltă un legământ cu moartea.

În istoria lui Zaharia, Israelul antic tocmai ieșise din Babilon pentru a reclădi și restaura Ierusalimul. Zorobabel a fost numit guvernator și urma să supravegheze lucrarea. El a pus piatra de temelie la începutul lucrării și a așezat piatra din capul unghiului, sau piatra de încheiere, la sfârșitul lucrării. Zorobabel înseamnă „vlăstarul Babilonului”. Toate profețiile identifică zilele din urmă, iar numele lui Zorobabel este simbolul istoriei soliei primului înger, când a fost pusă piatra de temelie, iar numele lui este, de asemenea, simbolul soliei celui de-al treilea înger, când este așezată piatra din capul unghiului, sau piatra de încheiere. Manifestarea revărsării Duhului Sfânt, fie în prima mișcare, fie în a doua mișcare, este reprezentată prin numele lui Zorobabel (vlăstar al Babilonului), căci el reprezintă solia care cheamă generația finală a „vlăstarului Babilonului” să iasă afară. El reprezintă solia Strigătului de la Miezul Noptii, care a avut loc în prima mișcare și care este pe punctul de a avea loc în ultima mișcare a Strigătului Cel Mare.

Cei doi măslini, cele două ramuri de măslin și cei doi unși care reprezintă vasele în care cele două țevi de aur varsă untdelemnul:

„Cei unși care stau lângă Domnul întregului pământ au poziția dată odinioară lui Satana, ca heruvim ocrotitor. Prin ființele sfinte care înconjoară tronul Său, Domnul menține o comunicare neîncetată cu locuitorii pământului. Untdelemnul de aur reprezintă harul prin care Dumnezeu păstrează candelarele credincioșilor alimentate, pentru ca ele să nu pâlpâie și să nu se stingă. Dacă acest untdelemn sfânt n-ar fi revărsat din cer prin soliile Duhului lui Dumnezeu, puterile răului ar avea stăpânire deplină asupra oamenilor.”

„Boga se obeščašćuje kada ne primamo poruke koje nam On šalje. Tako odbacujemo zlatno ulje koje bi On izlio u naše duše da se prenese onima koji su u tami. Kada dođe poziv: ‘Evo ženika gde ide; izlazite mu u susret’, oni koji nisu primili sveto ulje, koji nisu negovali Hristovu blagodat u svojim srcima, uviđaće, kao i lude device, da nisu spremni da sretnu svoga Gospoda. Oni u sebi nemaju moć da pribave ulje, i njihovi životi doživljavaju brodolom. Ali ako se traži Božji Sveti Duh, ako vapimo kao što je činio Mojsije: ‘Pokaži mi slavu svoju’, ljubav Božja izliće se u našim srcima. Kroz zlatne cevi, zlatno ulje biće nam preneseno. ‘Ne silom ni snagom, nego Duhom mojim, veli Gospod nad vojskama.’ Primajuć i blistave zrake Sunca pravde, Božja deca svetle kao videla u svetu.“ Review and Herald, July 20, 1897.

Zaharia întrebese în repetate rânduri cine erau cei doi măslini, atrăgând astfel atenția asupra diferitelor simboluri ale celor doi martori. Sora White îi identifică pe cei doi măslini ca fiind cei doi martori din Apocalipsa unsprezece.

„Cu privire la cei doi martori, profetul declară mai departe: «Aceștia sunt cei doi măslini și cele două sfeșnice care stau înaintea Dumnezeului pământului.» «Cuvântul Tău», a spus psalmistul, «este o candelă pentru picioarele mele și o lumină pe cărarea mea.» Apocalipsa

11:4; Psalmii 119:105. Cei doi martori reprezintă Scripturile Vechiului și Noului Testament.”
Tragedia veacurilor, 267.

Zaharia a dorit să înțeleagă cine erau acești doi martori. În Revoluția Franceză, ei au fost Vechiul și Noul Testament. Ei au fost reprezentați ca Moise și Ilie, care au fost uciși pe uliță de fiara care s-a ridicat din adânc. Ei reprezintă lucrarea de slujire a Future for America, care a fost ucisă la 18 iulie 2020.

La începutul capitolului, după ce Zaharia este trezit, când oasele uscate ale morților sunt adunate laolaltă, dar încă nu sunt vii, Gabriel întreabă: „Ce vezi?” Zaharia descrie ceea ce a văzut, iar apoi întreabă: „Ce sunt acestea, domnul meu?” Gabriel subliniază subiectul întrebării, răspunzând la întrebarea lui Zaharia printr-o întrebare. El îl întreabă pe Zaharia: „Nu știi ce sunt acestea?” Apoi Gabriel răspunde: „Acesta este cuvântul Domnului către Zorobabel, zicând: Nu prin tărie, nici prin putere, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oștirilor.”

Cuvântul Domnului care i-a fost dat lui Zorobabel a fost: „Nu prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu. Cine ești tu, munte mare? Înaintea lui Zorobabel te vei face un câmp neted; și el va scoate piatra cea din capul unghiului, în mijlocul strigătelor care zic: Har, har peste ea.”

Zerubabel, guvernatorul, îl reprezintă pe solul care pregătește calea în istoria de început și de sfârșit, înaintea căruia muntele devine ca o câmpie. Isaia identifică lucrarea aceluiși sol și spune că el „va netezi în pustie o cale pentru Dumnezeu nostru” și că va face ca „orice vale” „să fie înălțată”. El va face, de asemenea, ca „orice munte și orice deal” „să fie plecate”, căci „muntele cel mare” dinaintea guvernatorului Zerubabel „se va preface în câmpie”.

Mesajul lui William Miller despre „cele șapte vremi” i-a fost dat de Dumnezeu. Zorobabel îl reprezintă pe William Miller, care a așezat piatra de temelie a „celor șapte vremi”, și el reprezintă, de asemenea, mâinile care „vor aduce piatra din capul unghiului” cu „strigăte, strigând: Har, har peste ea.” Dublarea cuvântului „har” reprezintă mesajul Strigătului de la Miezul Noptii. „Strigătele” reprezintă același mesaj ca acela reprezentat de marea strigare a celui de-al treilea înger, iar „strigând” reprezintă Strigătul de la Miezul Noptii. Întregul pasaj este despre mesajul Strigătului de la Miezul Noptii. Este despre fecioarele care dormeau în moarte pe ulițele din Apocalipsa unsprezece, care trece prin valea oaselor moarte și uscate. Este despre învierea oaselor moarte și uscate și este despre rolul profetic al „firului cu plumb” pe care fecioarele înțelepte îl văd și care le face să se bucure.

Apoi Zaharia spune: „mai mult.” „Mai mult” înseamnă a așeza pasajul care urmează deasupra pasajului precedent. Este o referire la principiul profetic al expresiei „linie peste linie”. Dialogul precedent a identificat trezirea la miezul nopții a poporului lui Dumnezeu, reprezentat de Zaharia. Dialogul precedent a subliniat în mod repetat dorința poporului lui Dumnezeu din zilele de pe urmă de a înțelege cine sunt cei doi martori din Apocalipsa unsprezece. Dialogul precedent a identificat faptul că Zorobabel reprezintă lucrarea din prima mișcare și, de asemenea, lucrarea din ultima mișcare. A identificat că „mâinile” lui Zorobabel (reprezentând puterea omenească) urmau să așeze piatra de temelie și piatra din capul unghiului, însă lucrarea mâinilor sale a fost și este împlinită numai prin puterea divină a Mângâietorului.

Dialogul care a urmat, care trebuie așezat peste dialogul anterior, arată că, atunci când „mâinile lui Zorobabel” vor isprăvi lucrarea, atunci poporul lui Dumnezeu din zilele din urmă va „cunoaște că Domnul” „a trimis” pe Gabriel, purtătorul de lumină, „la” poporul lui Dumnezeu. Ei vor recunoaște procesul de comunicare cerească care este primul adevăr reprezentat în legătură cu Descoperirea lui Isus Hristos. A refuza solia și lucrarea lui Zorobabel înseamnă a refuza solia care vine de la Gabriel, pe care el a primit-o de la Hristos, iar Acesta, la rândul Său, a primit-o de la Tatăl.

Atunci sunt definite cele două clase de închinători. O clasă „a disprețuit ziua începuturilor smerite?” Cealaltă clasă „se va bucura” când „vor vedea firul cu plumb în mâna lui Zorobabel împreună cu acei șapte” care „sunt ochii Domnului, care cutreieră tot pământul încoace și încolo.” Cei care disprețuiesc ziua începuturilor smerite disprețuiesc lucrarea istorică a lui William Miller, așa cum este ea reprezentată de „firul cu plumb”. Ei sunt puși în contrast cu aceia care se bucură când văd „firul cu plumb” în mâinile lui Zorobabel. „Firul cu plumb” din Zaharia este piatra de zidire care produce o despărțire. O clasă disprețuiește „firul cu plumb”, căci refuză să vadă că „firul cu plumb” din mâna lui Zorobabel este împreună cu „acei șapte”. Cuvântul „șapte”, care este împreună cu „firul cu plumb”, este același cuvânt ebraic care este tradus prin „de șapte ori” în Leviticul douăzeci și șase.

Apoi Zaharia repetă faptul că, atunci când se trezește, nu știe cine sunt cei doi martori. De aceea întreabă din nou: „Ce sunt acești doi măslini?” Repetă încă o dată, întrebând: „Ce sunt aceste două ramuri de măslin, care, prin cele două țevi de aur, varsă din ele însele untdelemnul auriu?” Și Gabriel subliniază întrebarea răspunzând încă o dată la întrebarea lui Zaharia printr-o întrebare: „Nu știi ce sunt acestea?”, la care Zaharia răspunde: „Nu.” Atunci Gabriel spune: „Aceștia sunt cei doi unși, care stau lângă Domnul întregului pământ.”

Capitolul începe cu Gabriel trezindu-l pe Zaharia din somnul său. Prin urmare, Zaharia îi reprezintă pe fecioarele care sunt trezite la miezul nopții, iar când acele fecioare sunt trezite, ele sunt înfățișate ca purtând o povară copleșitoare de a înțelege ce reprezintă cei doi martori din capitolul unsprezece al cărții Apocalipsa. Toate cărțile Bibliei se întâlnesc și se încheie în cartea Apocalipsa. Toți prorocii sunt în acord unii cu alții, căci Dumnezeu nu este autorul confuziei. Toți prorocii vorbesc mai mult despre zilele de pe urmă decât despre zilele în care au trăit.

Gabriel folosește principiul Alfa și Omega, arătând că Zorobabel va începe și va încheia lucrarea de zidire a templului. Lucrarea lui este reprezentată prin așezarea pietrei de temelie la început și a pietrei din capul unghiului la sfârșit. Zorobabel reprezintă mișcarea milleriților și mișcarea Future for America.

Ceea ce îi prezintă Gabriel lui Zaharia este faptul că lucrarea Strigătului de la Miezul Noapții, fie în mișcarea primului înger, fie în mișcarea celui de-al treilea înger, este împlinită prin puterea Duhului Sfânt.

În timp ce zăceau morți în stradă, lumea se bucura de trupurile lor moarte; dar când s-au ridicat, atunci lumea s-a temut, iar ei s-au bucurat. Ei se bucură pentru că văd firul cu plumb al acelor „șapte vremuri” în mâna lui Zorobabel. Firul cu plumb este piatra pe care se zidește, care îi

desparte pe cei înțelepți de cei nechibzuiți.

Zaharia nu spune „cele șapte”, ci spune „acele șapte”. Ele văd atât cele două mii cinci sute douăzeci de ani de împrăștiere. Cuvântul tradus prin „șapte” este același cuvânt care este tradus prin „de șapte ori” în Leviticul douăzeci și șase și reprezintă „blestemul” robiei care a fost adus asupra atât a împărăției de nord, cât și a celei de sud a lui Israel. Cartea lui Daniel identifică „acele șapte” drept o indignare dintâi și una de pe urmă.

Temelia de piatră așezată de William Miller a fost „cele șapte vremi”, iar piatra din capul unghiului așezată de mișcarea îngerului al treilea este „cele șapte vremi”. Cei care se bucură când văd „acele șapte” în trezirea Strigătului de la Miezul Noapții din zilele de pe urmă vor fi martori la o despărțire și o separare între ce este prețios și ce este vrednic de dispreț. Ceea ce este prețios se va bucura pe măsură ce ajunge la deplină unitate, iar ceea ce este vrednic de dispreț va afla prea târziu că nu are untelemnul care a curs prin cele două țevi de aur. Adevărul care produce bucurie pentru o clasă va fi o piatră de poticnire pentru cealaltă clasă, deși a fost la îndemâna tuturor celor care au fost dispuși să vadă.

Așa cum „șapte vremi” au devenit o probă la început, în 1856, când adventismul filadelfian a trecut în adventismul laodicean, tot astfel „șapte vremi” sunt din nou o probă la încheiere, chiar în punctul în care adventismul laodicean este trecut în adventismul filadelfian. Proba de la început a fost căzută în 1863, prin respingerea doctrinei biblice a „șapte vremi”. Cei care cad la probă la încheiere, în 2023, vor face aceasta prin respingerea experienței cerute de remediul identificat de „șapte vremi” din Leviticul douăzeci și șase.

A fost important să se stabilească faptul că cartea lui Daniel susține pe deplin „cele șapte vremi”, înainte de a începe să luăm în considerare mesajul profetic al primelor șase capitole ale cărții lui Daniel, căci capitolele patru și cinci sunt despre „cele șapte vremi” și ele identifică începutul și sfârșitul celor două coarne ale fiarei pământului din Apocalipsa, capitolul treisprezece.

Vom începe examinarea acelor dintâi șase capitole în articolul următor.

„Lumina pe care Daniel a primit-o de la Dumnezeu i-a fost dată în mod deosebit pentru aceste zile de pe urmă. Viziunile pe care le-a văzut pe malurile Ulaiului și ale Hidechelului, marile râuri ale Șinearului, sunt acum în curs de împlinire, iar toate evenimentele prevestite se vor împlini curând.

„Luați în considerare împrejurările națiunii iudaice atunci când au fost date profețiile lui Daniel.”

„Să acordăm mai mult timp studiului Bibliei. Nu înțelegem Cuvântul așa cum ar trebui. Cartea Apocalipsei se deschide cu o poruncă adresată nouă, de a înțelege învățătura pe care o cuprinde. «Ferice de cel ce citește și de cei ce ascultă cuvintele acestei prorocii», declară Dumnezeu, «și păzesc lucrurile scrise în ea; căci vremea este aproape.» Când noi, ca popor, vom înțelege ce înseamnă această carte pentru noi, se va vedea în mijlocul nostru o mare redeșteptare. Nu înțelegem pe deplin lecțiile pe care le dă, în ciuda poruncii care ne-a fost dată de a o cerceta și studia.

„În trecut, învățătorii au declarat că Daniel și Apocalipsa sunt cărți pecetluite, iar poporul s-a îndepărtat de ele. Vălul a cărui taină aparentă i-a împiedicat pe mulți să-l ridice, mâna lui Dumnezeu Însuși l-a îndepărtat de peste aceste părți ale Cuvântului Său. Însuși numele «Apocalipsă» contrazice afirmația că este o carte pecetluită. «Apocalipsă» înseamnă că se descoperă ceva de însemnătate. Adevărurile acestei cărți sunt adresate celor care trăiesc în aceste zile de pe urmă. Noi stăm, cu vălul înlăturat, în locul sfânt al lucrurilor sacre. Nu trebuie să stăm afară. Trebuie să intrăm, nu cu gânduri nechibzuite și lipsite de reverență, nu cu pași pripitiți, ci cu reverență și teamă sfântă. Ne apropiem de timpul când profețiile cărții Apocalipsei urmează să se împlinescă.” Mărturii pentru pastori, 113.